

Прихована історія сорокового вірша — число двадцять

Друге горе — частина сьома — Єзекіїль

Jeff Pippenger
2026-07-29

Є цілком прийнятним біблійним розумінням вважати, що пророк Єзекіїл у своїх вступних віршах мав тридцять років.

І сталося тридцятого року, четвертого місяця, п'ятого дня місяця, коли я був серед полонених при річці Кевар, що небеса відкрилися, і я бачив Божі видіння. П'ятого дня місяця, — це був п'ятий рік полону царя Єгояхіна, — Господнє слово виразно було до Єзекіїля, священика, сина Бuzієвого, у землі халдейській, при річці Кевар; і там була на ньому рука Господня. Єзекіїля 1:1–3.

Дехто вважає, що «тридцятий рік» ґрунтується на певному ювілейному циклі, який почався за царя Йосії й завершився першим віршем сорокового розділу.

У двадцять п'ятому році нашого полону, на початку року, десятого дня місяця, у чотирнадцятому році після того, як було вражене місто, того самого дня рука Господня була на мені, і привела мене туди. Єзекіїль 40:1.

Біблійні хронологи датують перший вірш сорокового розділу або 28 квітня, або 22 жовтня 573 року до Р. Х. Усі пророки ототожнюють останні дні, тож осіння дата — 22 жовтня 573 року до Р. Х. — є омега-датою лінії, що почалася за п'ятдесят років перед тим у тому, що називають «Великою Пасхою Йосії», 5 травня 622 року до Р. Х.

Число тридцять є символом священиків, які мали бути тридцятирічного віку, коли починали служити. Чи вірші перший — третій першого розділу книги Єзекіїля визначають вік Єзекіїля як тридцять років, чи просто як символ священика, він однаково був би представлений як тридцятирічний. Якщо ж тридцять років у першому вірші, як вважають інші, означають тридцятий рік від часу Великої Пасхи Йосії у 622 р. до Р. Х., пророчі наслідки все одно залишаються тими самими.

Йосія означає «основа», і його велика Пасха започаткувала ювілейний період, що завершився 22 жовтня, у День Спокути 573 року до Р. Х. «Ювілейна лінія» від Йосії до 22 жовтня узгоджується з історією 1840–1844 років. Основи 1840 року були представлені царем Йосією, а також Йосією Літчем. 22 жовтня було представлене звучанням рогу ювілейної сурми разом із рогом Дня Спокути.

І відлічиш собі сім суботніх років, сім разів по сім років; і час семи суботніх років буде тобі сорок і дев'ять років. І засурмиш у ювілейну сурму десятого дня сьомого місяця; у день очищення засурмите в сурму по всій землі вашій. Левит 25:8, 9.

Єзекиїл розміщується в ювілейній лінії від царя Йосії до 22 жовтня — лінії, що представляє першого і другого ангелів десятого розділу Об'явлення від 1840 до 1844 року. Єзекиїл представляє міллеритів першого і другого ангелів, а також сто сорок чотири тисячі третього ангела. Єзекиїл представляє священство ста сорока чотирьох тисяч, але його головною пророчою ознакою є те, що він є пророком.

Пророк, Священник і Цар

Є три біблійні постаті, які почали служіння у тридцятирічному віці. Поряд із Єзекиїлем такими були Давид і Йосип. Оскільки всі вони почали служити у віці тридцяти років, усі вони є священниками. Давид є образом царя, Йосип — священника, а Єзекиїль — пророка в потрійному царстві слави, що складається з пророка, священника і царя.

Хоч би як ми застосовували пророка Єзекиїля як символ, він є священником; і коли його застосовують у лінії ювілею від Йосії до 22 жовтня, Єзекиїль є священником, який представляв би священника в час запечатуння ста сорока чотирьох тисяч, прообразно показаний історією від 1840 до 1844 року та від царя Йосії до 22 жовтня 573 р. до Р. Х.

Двадцять два

Біблія ясно свідчить, що Єзекиїль звершував своє служіння протягом двадцяти двох років. «Двадцять два» є символом ста сорока чотирьох тисяч, які є знаменом Божества, поєднаного з людством. В історії, представлений від Пасхи Йосії до ювілейного святкування 22 жовтня в сороковому розділі, Пасха Йосії була прообразом праці Йосії Літча у 1838 і 1840 роках. Та праця полягала у викладенні часових пророцтв про перше і друге горе. Тепер можна побачити, що пророцтво про перше і друге горе є значно ширшим, ніж визнавали піонери.

Єзекиїль як біблійний пророк зазначає у своїх писаннях більше конкретних дат, ніж будь-який інший біблійний автор.

Єзекиїл є омегою принципу «день дорівнює року» в біблійному пророцтві. У книзі Чисел альфа-згадка про принцип «день за рік» представлена під час першого бунту в Кадеші, що спричинив сорок років блукання по пустелі. Останній, або омега-бунт, представлений у Єзекиїля в четвертому розділі, коли Єрусалим знищується.

Альфа

За числом днів, упродовж яких ви оглядали той край, — сорок днів, за кожен день по року, — нестимете ваші беззаконня сорок років, і пізнаєте порушення Моїх обітниць. Я, Господь, сказав: так неодмінно вчиню Я всій цій злій громаді, що зібралася проти Мене; у цій пустелі вони будуть винищені, і там помруть. Числа 14:34, 35.

Омега

І ти ляж на лівий бік твій, і поклади на нього беззаконня дому Ізраїлевого: за числом днів, що лежатимеш на ньому, будеш нести їхнє беззаконня. Бо Я поклав на тебе роки їхнього беззаконня за числом днів, триста дев'яносто днів: так нестимеш беззаконня

дому Ізраїлевого. А коли сповниш їх, то знову ляж на правий бік, і нестимеш беззаконня дому Юдиного сорок днів: кожен день Я призначив тобі за рік. Тож зверни лице твоє до облоги Єрусалима, і нехай буде оголене рамено твоє, і пророкуватимеш проти нього. Єзекиїль 4:4–7.

Кадеш і зруйнування Єрусалима являють собою бунт альфи й омеги, що представляє принцип «день за рік». «Принцип день за рік» був основним правилом міллеритів і в історії 1840–1844 років, як це прообразно показано в ювілейній лінії від царя Йосії до 22 жовтня. Єзекиїль наводить більше дат, ніж будь-який інший пророк. У межах датувань у книзі Єзекиїля визначається лінія Ювілею, що безпосередньо пов'язує свідчення Єзекиїля з історією першого і другого ангелів, а відтак — з історією третього ангела.

Поряд із «лінією Ювілею» Єзекиїль лежить на боці триста дев'яносто днів, а потім на іншому боці сорок днів. «Чотириста тридцять» є символом старого й нового завітів, бо обітниця завіту, дана Аврамові, про чотириста років неволі в Єгипті знайшла друге свідчення у тридцяти роках в апостола Павла. Разом Аврам, (пізніше Авраам) від «старого», і Савл, (пізніше Павло) від «нового», поєднали свої свідчення, щоб утвердити чотириста тридцять років як символ вічного завіту. «Триста дев'яносто днів» — «будеш нести беззаконня дому Ізраїлевого». «А» «будеш нести беззаконня дому Юдиного сорок днів». Разом правий бік і лівий бік дорівнюють Аврамові й Павлові.

Завіт завжди ґрунтувався на послушанні або непослушанні — житті або смерті. Принцип «день за рік» в історії міллеритів був питанням життя або смерті, і ця історія була проголошена першим ангелом як вічне Євангеліє. «Євангеліє» є питанням життя або смерті, і випробувальне питання життя або смерті в історії міллеритів було встановлене в контексті принципу, за яким день дорівнює року. Передвіщенням, яке наділило силою звістку першого ангела, було пророцтво про триста дев'яносто один рік і п'ятнадцять днів другої гори. У межах трьохсот дев'яноста днів, протягом яких Єзекиїль лежав на своєму лівому боці, міститься ілюстрація пророцтва про триста дев'яносто один рік і п'ятнадцять днів другої гори. Щоб правильно розділити це пророцтво, потрібна пророча розсудливість, але це є не чим іншим, як подальшою працею Лева з Юдиного племені, Який знімає печаті зі звістки опівнічного крику.

Я стверджую, що Єзекиїля слід розглядати як символ ста сорока чотирьох тисяч, але передусім як символ дару Духа Пророцтва, чи то виявленого як прояв пророка останніх днів, чи як прояв народу завіту, який розуміє принцип методології «рядок за рядком».

Я стверджую, що світло, яке Єзекиїль проливає на пророцтво про триста дев'яносто один рік і п'ятнадцять днів, узгоджується з тим, як чоловік із щіткою для бруду кидає коштовності до більшої скриньки.

Я стверджую, що світло від Єзекиїля є суттєвим елементом завершальної вісті, коли храм буде завершений.

Єзекиїль перебуває на 22 жовтня в першому вірші сорокового розділу, і саме там Єзекиїлеві дається видіння майбутнього храму. Той храм є храмом ста сорока чотирьох тисяч, символом числа яких є Єзекиїль. Ця група пройде дві перевірки, перш ніж досягне третьої й лакмусової перевірки. Єзекиїля зображено як такого, що приймає своє світло в храмі, і тому світло, яке він породжує як символ, являє собою світло, що приходить тоді, коли Божий народ входить до Святого Святих у відповідності з десятим розділом книги Даниїла.

Світло Об'явлення Ісуса Христа, яке розпечатане, розпечатується безпосередньо перед тим, як закінчиться час випробування.

І він каже мені: Не запечатуй слів пророцтва цієї книги, бо час близький. Неправедний нехай і далі чинить неправду; і нечистий нехай і далі сквернитися; і праведний нехай і далі чинить правду; і святий нехай і далі освячується. Об'явлення 22:10, 11.

«Час близький» безпосередньо перед тим, як у вірші одинадцятому закінчується час випробування, і тому Об'явлення Ісуса Христа відкривається саме в той час, бо «час близький».

Об'явлення Ісуса Христа, яке Бог дав Йому, щоб показати рабам Своїм те, що має незабаром статися; і Він послав та через Свого ангела сповістив його рабові Своєму Іванові, який засвідчив слово Боже, і свідчення Ісуса Христа, і все, що він бачив. Блаженний той, хто читає, і ті, хто слухає слова цього пророцтва та зберігає написане в ньому, бо час близький. Об'явлення 1:1–3.

Випробувальний час для лаодикійського адвентизму сьомого дня закінчується при недільному законі, і в дев'ятому розділі книги Єзекиїля адвентизм представлений як Єрусалим. Там ті, що зітхають і плачуть через гидоти, які чиняться в краї та в церкві, отримують печатку. Запечатлення відбувається тоді, коли східні вітри ісламу гнівлять народи, безпосередньо перед закінченням випробувального часу. У восьмому розділі книги Єзекиїля чотири покоління адвентизму доходять до свого завершення, причому четверте покоління символізоване двадцятьма п'ятьма провідниками, які поклоняються сонцю.

Те видіння було дане символічно за один день до недільного закону, або ж безпосередньо перед закінченням часу випробування, що представлено числом шість, шість, шість.

І сталося шостого року, шостого місяця, п'ятого дня місяця, коли я сидів у домі своїм, а старші Юди сиділи передо мною, — там упала на мене рука Господа Бога. І я глянув, аж ось подоба, ніби вигляд вогню: від вигляду стегон Його й донизу — вогонь, а від стегон Його й догори — ніби саяво, мов колір янтарю. І Він простяг подобу руки, і взяв мене за пасмо волосся на моїй голові; і дух підніс мене між землею та небом, і привів мене в Божих видіннях до Єрусалима, до входу внутрішньої брами, що звернена на північ, де було осіддя боввана ревнощів, що викликає ревнощі. І ось, слава Бога Ізраїлевого була там, згідно з видінням, яке я бачив на рівнині. Єзекиїль 8:1–4.

Видіння шостого року, шостого місяця й п'ятого дня з'явилося безпосередньо перед «666», символом недільного закону, коли для лаодикійського адвентизму закінчується час

випробування. Те видіння було «згідно з видінням», яке Єзекіїль «бачив на рівнині». Видіння, яке він бачив на рівнині, подане раніше, у третьому розділі.

І я встав, і вийшов на рівнину; і ось, там стояла слава Господня, подібна до тієї слави, яку я бачив над рікою Ховар; і я впав на обличчя своє. Єзекіїль 3:23.

Видіння «рівнини», яке було видінням шостого року, шостого місяця й п'ятого дня, було тим видінням, яке Єзекіїль бачив раніше при річці Ховар.

І сталося тридцятого року, четвертого місяця, п'ятого дня місяця, коли я був серед полонених над річкою Ховар, що відкрилися небеса, і я побачив видіння Божі. Єзекіїль 1:1.

«Видіння Божі», які Єзекіїль «бачив» при річці Ховар, були видінням рівнини, що було також видінням, описаним у розділах восьмому — одинадцятому книги Єзекіїля. Ці видіння були представлені в контексті того, що Єзекіїль вдивлявся у святиню, де й здійснюється дзеркальне видіння «*maḥan*» десятого розділу. Єзекіїль уособлює тих, хто причащається пророчого світла, що випромінюється зі Святого Святих, коли Об'явлення Ісуса Христа являється безпосередньо перед закінченням часу випробування.

Коли ми визначаємо ювілейну лінію царя Йосії, яка починається Пасхою і завершується 22 жовтня, ми визначаємо символ весняних свят і осінніх свят, викладений у двадцять третьому розділі книги Левит. Там весняні та осінні свята викладено по двадцять два вірші для кожних, так само як служіння Єзекіїля тривало двадцять два роки. Узгодження Єзекіїля в тридцятому році ювілейної лінії дає змогу співвіднести народження Єзекіїля з відродженням за Йосії. Якщо він мав тридцять років у тридцятому році ювілейного циклу, тоді Єзекіїль народився б за часів реформ Йосії.

Єзекіїль є символом тих, хто вірою входить до Святого Святих. Опинившись там, вони бачать колеса в колесах, що представляють складну взаємодію людських стосунків. Подібно до Івана в десятому розділі Об'явлення, Єзекіїль уособлює міллеритів, але ще безпосередніше — сто сорок чотири тисячі. Його паралельне часове пророцтво про триста дев'яносто один рік і п'ятнадцять днів ілюструє остаточний суд над лаодикійським адвентизмом через зруйнування Єрусалима, і воно включає загадку тридцяти восьми й сорока.

Воно включає символіку чотирьохсот тридцяти років.

Вона включає чотирирічний період, представлений 1333–1337, 1449–1453 і 1840–1844 роками.

Ми розпочнемо наш розгляд цієї надзвичайно важливої теми в наступній статті.

«У видіннях, даних Ісаї, Єзекіїлеві та Іванові, ми бачимо, як тісно небо пов'язане з подіями, що відбуваються на землі, і якою великою є Божя турбота про тих, хто вірний Йому». Свідчення, том 5, с. 753.

«Сам Христос був Господом храму. Коли Він мав залишити його, його слава відступила б — та слава, що колись була видима у Святому Святих над престолом милості, куди первосвященник входив лише раз на рік, у великий день викуплення, з кров'ю заколеної жертви (що була прообразом крові Сина Божого, пролитої за гріхи світу), і кропив нею жертвник. Це була Шехіна, видимий осідок Єгови.»

«Саме ця слава була відкрита Ісаї, коли він каже: “Того року, коли помер цар Уззія, бачив я також Господа, Який сидів на престолі, високому й піднесеному, а краї ризи Його наповнювали храм” [Isaiah 6:1–8 quoted]». The Seventh-day Adventist Bible Commentary, том 4, с. 1139.

«Видіння, дане Ісаї, зображає стан Божого народу в останні дні. Вони мають перевагу вірою споглядати працю, що звершується в небесному святилищі. “І відкрився храм Божий на небі, і видно стало в храмі Його ковчег заповіту Його”. Коли вони вірою вдивляються у Святее Святих і бачать служіння Христа в небесному святилищі, то усвідомлюють, що вони — народ нечистих уст, — народ, уста якого часто промовляли марноту і чиї таланти не були освячені та вжиті на славу Божу. Вони цілком можуть впасти у розпач, коли зіставляють власну неміч і негідність із чистотою та красою славного характеру Христа. Але якщо вони, подібно до Ісаї, приймуть те враження, яке Господь бажає закарбувати в серці, якщо вони упокорять свої душі перед Богом, — для них є надія. Над престолом сяє веселка обітниць, і те, що було звершене для Ісаї, буде звершене в них. Бог відповість на благання, що походять від сокрушеного серця.»

«Мета цього великого й урочистого Божого діла полягає в тому, щоб зібрати снопи до небесної житниці; бо земля має наповнитися славою Господньою. Тож нехай ніхто не падає духом, бачачи повсюдне беззаконня й чуючи мову, що виходить із нечистих уст. Коли сили темряви вишикуються проти Божого народу; коли сатана збере свої сили для останнього великого конфлікту, і його влада здаватиметься великою й майже непереборною, ясне видіння Божественної слави, престолу, високого й піднесеного, над яким простягається райдуга обітниць, принесе потіху, запевнення й мир». Review and Herald, December 22, 1896.

«На берегах ріки Ховар Єзекіїль побачив вихор, що, здавалося, наближався з півночі, — “велику хмару, і вогонь, що охоплював сам себе, і сяйво навколо нього, а з-посеред нього — ніби блиск янтарю”. Численні колеса, що перетинали одне одного, приводилися в рух чотирма живими істотами. Високо над усім цим “була подoba престолу, на вигляд — мов із сапфірового каменю; а над подобою престолу була ніби подoba чоловіка вгорі на ньому”. “І в херувимах видно було подобу людської руки під їхніми крилами”. Єзекіїля 1:4, 26; 10:8. Колеса були так складно влаштовані, що на перший погляд здавалися безладними; проте вони рухалися в досконалій злагоді. Небесні істоти, підтримувані й керовані рукою під крилами херувимів, рухали ці колеса; над ними, на сапфіровому престолі, перебував Вічний; а навколо престолу — веселка, символ Божественного милосердя.»

«Як колісні, подібні до колісниць, ускладнення перебували під керівництвом руки під крилами херувимів, так і складний перебіг людських подій перебуває під Божим

проводом. Серед боротьби й сум'яття народів Той, Хто сидить над херувимами, і досі керує справами землі.

«Історія народів, які один за одним посідали відведений їм час і місце, несвідомо свідчає про істину, значення якої вони самі не розуміли, промовляє до нас. Кожному народові й кожній людині сьогодні Бог визначив місце у Своєму великому плані. Сьогодні люди й народи вимірюються виском у руці Того, Хто не помиляється. Усі вони власним вибором вирішують свою долю, а Бог керує всім для здійснення Своїх намірів.

»

«Історія, яку великий Я Є позначив у Своєму Слові, поєднуючи ланку за ланкою в пророчому ланцюзі, від вічності в минулому до вічності в майбутньому, говорить нам, де ми перебуваємо сьогодні в ході віків і чого можна очікувати в прийдешній час. Усе, що пророцтво передрекло як те, що має здійснитися, аж до теперішнього часу, було простежено на сторінках історії, і ми можемо бути певні, що все, чому ще належить настати, сповниться у визначеному порядку». Виховання, 178.